

[Poul Westergaard.]

endnu værre, svigtende konkurrenceevne på vore afsætningsmarkeder og et alt for stort betalingsbalanceunderskud med stigende vanskeligheder med at få dette underskud finansieret.

Men vi har også gode muligheder for at rette situationen op igen, hvis vi vil bære os en lille smule fornuftigt ad. Vi har en dygtig og veluddannet arbejderbefolkning, dygtige arbejdsledere i virksomhederne, et veludviklet produktionsapparat, gode samfærdselsmidler, dygtige købmænd, som kan både købe fornuftigt og sælge fordelagtigt, også når de handler på det internationale marked.

Det er i hele denne sum af produktionskapacitet, de rige muligheder ligger gemt. Bag det hele ligger en række gode og uundværlige offentlige virksomheder, som betrykker borgerne, når de skal uddannes, når de bliver syge, når de trænger til social assistance, når de trænger til retsbeskyttelse, når de trænger til alderdomspleje osv. Dem skal vi også værne om, for de betyder meget for arbejds- og udviklingsmulighederne og trygheden i vort samfund. Det samme gør et dygtigt og et smidigt offentligt administrationsapparat.

Men vi har haft nogle udygtige politikere, som igennem en lang årrække har bragt et forfærdeligt kludder i de økonomiske mekanismer. Det har de gjort ved at misbruge den velstand, som arbejderne, virksomhedslederne og købmændene skabte. År efter år købte de stemmer ved at love den ene befolkningsgruppe og særinteressegruppe efter den anden særbegunstigelser, som ikke ud fra noget retfærdighedssynspunkt eller noget socialt synspunkt tilkom dem. Den fortvivlede boligpolitik er et slående eksempel. Virvarret af erhvervsøkonomiske støtteordninger er et andet eksempel på, at en masse særinteresser har fået fingrene dybt ned i de offentlige kasser. 1960ernes og 1970ernes institutionshysteri er et tredje eksempel. Man delte bare ud og glemte at vurdere, om det var rimeligt, og om det var pengene værd.

Og befolkningen mærkede jo de politiske flotheder gennem et enormt stigende skatte-tryk, som igen stillede helt uopfyldelige krav om politisk snedighed, når skattebyrderne skulle fordeles. Helst skulle de jo fordeles sådan, at folk ikke rigtig kunne se, hvor me-

get de politiske flotheder kostede. Skatteadministrationen voksede i omfang og i indviklethed, og den skulle også betales. Og som det allerværste lod man selve naturgrundlaget, den smule jord, den smule Danmark, som det hele skulle foregå på, blive genstand for en fantastisk spekulation og værdioppustning, hvorved store milliardværdier af den løbende velstandsfremgang blev flyttet fra det arbejdende fællesskab over til jordejerne. Det betød sociale forvridninger, erhvervsmæssige forvridninger, pengepolitiske forvridninger og forbrugsmæssige forvridninger, som politikerne i én uendelighed har søgt at lappe på i stedet for at løse dette fundamentale jordproblem ud fra det etiske hovedsynspunkt, at naturgrundlaget har vi alle lige ret til.

Vi er uenige med regeringen i, at den egentlige årsag til den økonomiske situation er for høje lønninger og den automatiske dyrtidsregulering. Lønudviklingen er bare et led i den inflation, som politikerne har skabt med deres offentlige udgiftspolitik, deres boligpolitik, deres skattepolitik og deres manglende jordpolitik.

Alligevel må vi sagligt indrømme, at når Danmark nu er kommet så langt ud, som vi er, med en ulykkeligt stor arbejdsløshed, med vigende konkurrenceevne og virksomhedslukninger på stribe, så går den hurtigste vej til at bedre på denne situation over en kraftig dæmpning af indkomststigningerne i vores samfund. Det er utvivlsomt den hurtigste og sikreste måde at få hold på omkostningsudviklingen på, sådan at konkurrenceevnen og beskæftigelsen igen kan blive bedre. Vi er enige med regeringen i, at en sådan indkomststigningspause bør omfatte alle grupper — måske med visse sociale undtagelser — og omfatte alle indkomstarter.

Netop fordi vi mener os enige med regeringen i dette hovedsynspunkt, er det med den største beklagelse, vi har set, hvor klodset regeringen har båret sig ad, og hvor uheldigt den har udformet og valgt sine forslag. Det er jo nemlig så uhyre vigtigt, at der kommer et resultat ud af anstrengelserne og kommer det hurtigt, og det synes vi ikke regeringen lægger op til.

For det første: her kommer regeringen med sine 22 mandater bag sig og siger til folketingets øvrige 157 medlemmer: her er, værsgo, 10 lovforslag, som udgør en helhed;